

Pohádky bratří Grimmů

Märchen der Brüder Grimm

edika.

  dvojjazyčná kniha
A1/A2 pro začátečníky

mp3 zdarma na
www.albatrosmedia.cz

Pohádky bratří Grimmů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Pohádky bratří Grimmů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Pohádky bratří Grimmů

Märchen der Brüder Grimm

**Edika
Brno
2016**

Úvod

Od dávných dob si lidé rádi vyprávěli příběhy, báje a pohádky. Slovesné bohatství se dědilo z generace na generaci. Díky práci spisovatelů, sběratelů lidové slovesnosti a jazykovědců se staré příběhy zachovaly i pro současnost. Proto součástí každé národní literatury jsou i pověsti, pohádky, báje, písně, říkadla a jiné útvary lidové slovesnosti.

Bratři Jacob a Wilhelm Grimmové byli významní představitelé německé literatury a jazykovědy. V povědomí čtenářů zůstávají však hlavně díky sbírce pohádek „Kinder- und Hausmärchen“, která patří ke klenotům německé i světové literatury. Styl pohádek se vyznačuje jednoduchým, přirozeným jazykem, který užívá lidová rčení, obraty a přirovnání. Bratři Grimmové sbírku do konce života doplňovali a vylepšovali každé další vydání. Poslední vydání z roku 1857 obsahovalo 216 příběhů.

Vybrali jsme pro vás několik pohádek a přejeme příjemný čtenářský zážitek.

Obsah

Der goldene Schlüssel 8
Zlatý klíček 9

Hänsel und Gretel 10
Jeníček a Mařenka 11

König Drosselbart 36
Král Drozdí brada 37

Hans im Glück 52
Hloupý Honza 53

Das blaue Licht 70
Modrá lampa 71

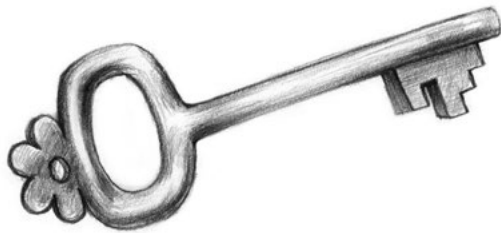

Der Hirtenjunge 86
Pasáček 87

Der goldene Schlüssel

Zur Winterzeit, als einmal tief der Schnee lag, musste ein armer Junge hinausgehen und Holz auf einem Schlitten holen. Wie er nun alles beisammen und aufgeladen hatte, wollte er noch nicht nach Hause gehen, sondern erst Feuer machen und sich ein bisschen wärmen. So räumte er den Schnee weg, und als er den Erdboden freimachte, fand er einen kleinen goldenen Schlüssel. Nun dachte er so bei sich, wo ein Schlüssel ist, muss auch ein Schloss dazu sein, so grub er weiter und fand ein eisernes Kästchen.

„Wenn doch der Schlüssel passen würde!“ dachte er sich. Es sind gewiss kostbare Sachen in dem Kästchen. Er suchte, aber es war kein Schlüsselloch da. Endlich entdeckte er eins, aber so klein, dass man es kaum sehen konnte. Er probierte, und der Schlüssel passte glücklicherweise. Da drehte er einmal herum, und nun müssen wir warten, bis er vollends aufgeschlossen und den Deckel aufgemacht hat, dann werden wir erfahren, was für wunderbare Sachen in dem Kästchen lagen.

Zlatý klíček

V zimním čase, když všude ležel hluboký sníh, musel se jeden chudý chlapec vydat ven a dovézt na saních dříví. Když ho posbíral a naložil, nechtělo se mu ještě domů, nýbrž nejprve si chtěl rozdělát oheň a trochu se zahřát. Odhrabal sníh, a když tak odkryl zem, našel malý zlatý klíček. Pomyslel si, kde je klíč, musí k němu být také zámek, kopal v hlíně a našel železnou skříňku.

„Kéž by se k ní ten klíček hodil!“ myslel si. Ve skříňce jsou jistě cenné věci. Hledal, ale nebyla tu žádná klíčová dírka. Konečně jednu objevil, ale tak malou, že byla sotva vidět. Zkusil to a klíček se naštěstí hodil. Tu poprvé klíčem otočil, a my teď musíme počkat, dokud úplně neodemkne a neotevře víko, pak se dozvíme, jaké podivuhodné věci byly ve skříňce uloženy.

Hänsel und Gretel

An einem großen Walde* wohnte ein armer Holzhacker mit seiner Frau und seinen zwei Kindern; der Junge hieß Hänsel und das Mädchen Gretel. Oft hatten sie nichts zu essen.

Einmal kam eine große Not über das Land und sie konnten nicht einmal das tägliche Brot mehr beschaffen.

Wie sich der Mann nun abends ins Bett legte, seufzte er und sprach zu seiner Frau: „Was soll nun mit uns werden? Wie können wir unsere armen Kinder ernähren, da wir für uns selbst nichts mehr haben?“

„Weißt du was, Mann,“ antwortete die Frau, „wir wollen morgen früh die Kinder hinaus in den Wald führen, wo er am dichtesten ist. Da machen wir ihnen Feuer an und geben jedem noch ein Stückchen Brot, dann gehen wir an unsere Arbeit und lassen sie allein. Sie finden den Weg nicht wieder nach Hause und wir sind sie los.“

„Nein, Frau,“ sagte der Mann, „das tue ich nicht; das bringe ich nicht übers Herz, meine Kinder im Walde allein zu lassen. Bald würden sie die wilden Tiere entdecken und in Stücke reißen.“

„O du Narr,“ sagte sie, „dann müssen wir alle viere vor Hunger sterben.“ Und sie ließ ihm keine Ruhe, bis er einwilligte.

„Aber um die armen Kinder tut es mir doch leid,“ sagte der Mann.

* Ve starých textech se často vyskytuje třetí pád s koncovkou -e, např. *am Walde, an der Türe, auf dem Dache, auf dem Wege...* Dnešní jazyk dativ s koncovkou -e neužívá, jen výjimečně, např. v ustálené vazbě *zu Hause, nach Hause*.

Jeníček a Mařenka

U jednoho velkého lesa žil chudý dřevorubec se ženou a se svými dvěma dětmi; chlapec se jmenoval Jeníček a děvčátko Mařenka. Často neměli co jíst.

Jednou nastala v celé zemi velká bída, neměli už ani na denní chléb.

Jak tak muž večer ulehl do postele, vzdychl a řekl ženě: „Co s námi bude? Jak uživíme naše ubohé děti, když ani pro sebe už nic nemáme?“

„Víš co, muži,“ odpověděla žena, „zítra časně ráno zavedeme děti do lesa, tam kde je nejhustší. Tam jim rozděláme oheň a každému dáme ještě kousek chleba, pak si půjdeme po své práci a necháme je samotné. Cestu domů už nenajdou a my se jich zbavíme.“

„Ne, ženo,“ řekl muž, „to neudělám; jak bych to mohl přenést přes srdce, kdybych nechal své děti samotné v lese? Brzy by je objevila divoká zvěř a roztrhala by je.“

„Ach, ty blázne,“ řekla ona, „pak musíme všichni čtyři umřít hladem.“ A nedala mu pokoje, dokud nesouhlasil.

„Ale těch ubohých dětí je mi přece líto,“ řekl muž.

Die beiden Kinder hatten vor Hunger auch nicht einschlafen können und hatten mitgehört, was die Stiefmutter zum Vater gesagt hatte. Gretel weinte bittere Tränen und sprach zu Hänsel: „Das ist unser Ende.“

„Still, Gretel,“ sprach Hänsel, „gräme* dich nicht, ich werde mir schon etwas überlegen.“

Und als die Alten eingeschlafen waren, stand er auf, zog sein Mäntelchen an, machte die Türe auf und schlich sich hinaus. Der Mond schien so hell, und die weißen Kieselsteine, die vor dem Haus lagen, glänzten wie Dukaten. Hänsel steckte so viele in seine Manteltasche, wie nur hineinpassten.

Dann kehrte er wieder zurück und sprach zu Gretel: „Sei getrost, liebes Schwesterchen, und schlaf nur ruhig weiter. Gott wird uns nicht verlassen,“ und legte sich wieder in sein Bett.

* sich grämen – *rmoutit se, soužit* (formální, zastaralý výraz)

Ani obě děti nemohly hlady usnout a slyšely, co macecha otci říkala. Mařenka hořce zaplakala a řekla Jeníčkovi: „To je náš konec.“

„Klid, Mařenko,“ řekl Jeníček, „netrap se, však já už něco vymyslím.“

A když staří usnuli, vstal, oblékl si kabátek, otevřel dveře a vyplížil se ven. Měsíc jasně svítil a bílé křemínky, které ležely před domem, se leskly jako dukáty. Jeníček si jich nastrkal do kapsy kabátku, kolik se jen vešlo.

Pak se vrátil a řekl Mařence: „Buď klidná, milá sestřičko, jen klidně spi dál. Bůh nás neopustí,“ a také si znovu lehl do postele.

